Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

30. april 2013*

»Dumping — import af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina — den normale værdi — repræsentative hjemmemarkedssalg — fortjenstmargen — normal handel«

I sag T-304/11,

Alumina d.o.o., Zvornik (Bosnien-Hercegovina), ved advokaterne J.-F. Bellis og B. Servais,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, som befuldmægtiget, bistået af advokaterne G. Berrisch og A. Polcyn,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen ved É. Gippini Fournier og H. van Vliet, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 464/2011 af 11. maj 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina (EUT L 125, s. 1), for så vidt som den vedrører sagsøgeren,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood (refererende dommer), og dommerne F. Dehousse og J. Schwarcz,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. januar 2013,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 Efter at have modtaget en klage den 4. januar 2010 offentliggjorde Europa-Kommissionen den 17. februar 2010 en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina (EUT C 40, s. 5).

2 Sagsøgeren, Alumina d.o.o., som er en del af Birac-koncernen, afgav sit svar på antidumpingspørgeskemaet den 9. april 2010. Kommissionen aflagde et kontrolbesøg i sagsøgerens hovedsæde fra den 29. juni til den 1. juli 2010.

3 I henhold til Kommissionens forordning (EU) nr. 1036/2010 af 15. november 2010 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina (EUT L 298, s. 27, herefter »den midlertidige forordning«) indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på 28,1% på importen af zeolit A i pulverform, også kaldet zeolit NaA eller zeolit 4A i pulverform, med oprindelse i Bosnien-Hercegovina. Ifølge 11. betragtning til den midlertidige forordning strakte undersøgelsesperioden sig fra den 1. januar til den 31. december 2009.

4 Det fremgår af tredje og tiende betragtning til den midlertidige forordning, at Birac-koncernen, som sagsøgeren er en del af, er den eneste eksporterende producent af den omhandlede vare i Bosnien-Hercegovina.

5 Til brug for beregningen af den normale værdi anvendte Kommissionen den metodik, der er beskrevet i artikel 2, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22, herefter »grundforordningen«), eftersom sagsøgerens salg på hjemmemarkedet ikke var repræsentative i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i samme forordnings artikel 2, stk. 2. Med henblik på at finde frem til den normale værdi anvendte Kommissionen den vejede gennemsnitlige fortjeneste ved de hjemmemarkedssalg af samme vare, som den koncern, sagsøgeren er en del af, havde gennemført (21.-26. betragtning til grundforordningen).

6 Ved skrivelse af 16. november 2010 tilsendte Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 20 sagsøgeren en kopi af den midlertidige forordning, en meddelelse om den specifikke beregning af dumpingmargenen, en meddelelse om den specifikke beregning af skadesmargenen og et svar på de argumenter, som sagsøgeren havde fremført vedrørende indledningen af undersøgelsen.

7 Ved skrivelse af 1. december 2010 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger og gjorde gældende, at grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 6, var blevet tilsidesat, fordi der til beregningen af den normale værdi var anvendt den fortjenstmargen, som sagsøgeren havde realiseret ved salg til sin eneste kunde på hjemmemarkedet, idet disse salg var forbundet med en høj risiko for manglende eller for sen betaling, hvorfor de ikke udgjorde normal handel.

8 Ved skrivelse af 16. marts 2001 meddelte Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 20 sagsøgeren en endelig underretningsskrivelse og en svarskrivelse, hvori den tilbageviste det hævdede vedrørende hjemmemarkedssalg omhandlet i den foregående præmis. Ved skrivelse af 18. marts 2011 gentog sagsøgeren bl.a. den holdning, der er anført i den foregående præmis.

9 Der blev fastsat en endelig told på 28,1% af nettoprisen, frit EU's grænse, ufortoldet, på de varer, der er nævnt ovenfor i præmis 3, i henhold til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 464/2011 af 11. maj 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina (EUT L 125, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«).

10 Med hensyn til beregningen af den normale værdi anførte Rådet for Den Europæiske Union i 19. og 20. betragtning til den anfægtede forordning, at de hjemmemarkedssalg, der var taget i betragtning, havde fundet sted i normal handel, og at institutionerne kunne lægge det deraf følgende resultat til grund, selv om salget ikke var repræsentativt i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 2. Da alt omhandlet hjemmemarkedssalg havde været fortjentsgivende, gav beregningen af den normale værdi samme resultat, som hvis den var blevet beregnet under anvendelse af grundforordningens artikel 2, stk. 1, første afsnit.

11 Ved Kommissionens afgørelse 2011/279/EU af 13. maj 2011 om godtagelse af et tilsagn, der er afgivet i forbindelse med antidumpingproceduren vedrørende importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina (EUT L 125, s. 26), accepterede denne institution det tilsagn, som sagsøgeren havde afgivet i form af en minimumspris.

Retsforhandlinger og parternes påstande

12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 16. juni 2011 anlagde sagsøgeren den foreliggende sag.

13 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 29. juli 2011 fremsatte Kommissionen begæring om tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse af 12. september 2001 gav formanden for Rettens Anden Afdeling tilladelse til denne intervention.

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

16 Kommissionen har nedlagt påstand om, at Rådet frifindes.

Retlige bemærkninger

17 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført to anbringender, det første vedrørende tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 6, det andet vedrørende tilsidesættelse af samme forordnings artikel 2, stk. 6, første punktum.

18 Med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at hvis der ikke forekommer hjemmemarkedssalg i tilstrækkelige mængder, skal den normale værdi ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 3, fastsættes i overensstemmelse med samme bestemmelses stk. 6. Dette afspejler institutionernes faste praksis i tilfælde, hvor hjemmemarkedssalget er mindre end den minimumsmængde, der kræves for at det kan betragtes som repræsentativt, og resultatet kan pr. definition ikke være det samme som ved beregning af den normale værdi på grundlag af ikke-repræsentative hjemmemarkedssalg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 2. Omstændighederne i det foreliggende tilfælde tilsiger derimod anvendelse af en rimelig fortjenstmargen i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 6, litra c). Det er imidlertid åbenbart, at den vejede gennemsnitlige fortjenstmargen, som for den koncern, sagsøgeren

er en del af, er beregnet til 58,89% set i forhold til produktionsomkostningerne og til 37,06% set i forhold til omsætningen, og som er anvendt til beregningen af den normale værdi, er åbenbart urimelig, hvilket desuden fremgår af en sammenligning med den margen på 5,9%, som blev taget i betragtning ved beregningen afhjælpningsniveauet for EU-erhvervsgrenens skade.

19 Med det andet anbringendes første led har sagsøgeren anført, at ikke-repræsentative salg i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 2, ifølge Domstolens praksis ikke kan anses for at have fundet sted i normal handel. Begreberne repræsentative salg og salg i normal handel er nemlig nært forbundne. Da de hjemmemarkedssalg, som institutionerne tog hensyn til, kun udgør 1,9% af eksporten til EU i undersøgelsesperioden, bør det fastslås, at institutionerne baserede beregningen af den normale værdi på ikke-repræsentative transaktioner og dermed transaktioner, som ikke havde fundet sted i normal handel, og at dette udgør en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum.

20 Sagsøgeren har med det andet anbringendes andet led tilføjet, at Kommissionen må formodes under den administrative procedure at have modtaget indicier for, at salgspriserne i forhold til selskabet D, sagsøgerens eneste kunde på hjemmemarkedet, som blev taget i betragtning, blev forhøjet med 25% som en risikopræmie for forsinket eller manglende betaling, hvorfor disse priser ikke afspejlede salg i normal handel. Det er i denne forbindelse uden betydning, at Kommissionen fravalgte at efterprøve disse indicier under kontrolbesøget på stedet. Det fremgår desuden af de oplysninger, som sagsøgeren har afgivet til Kommissionen, at selskabet D's gæld til sagsøgeren blev afviklet over en forlænget periode ved modregning eller overdragelse af fordringer, således at salgene til det nævnte selskab udgør byttehandler og modregninger, hvilket har skabt en særlig markedssituation i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 3.

21 Som det fremgår af stævningens punkt 27, 29 og 50, har argumenterne i hvert af sagsøgerens anbringender til formål at få fastslået, at grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, ikke fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde. Sagsøgeren har i det væsentlige støttet sine påstande på to grunde. For det første at der ved at fastsætte en normal værdi på grundlag af den fortjenstmargen, der blev realiseret ved salg til selskabet D, sagsøgerens eneste kunde på hjemmemarkedet, som blev taget i betragtning, udelukkende er blevet taget hensyn til ikke-repræsentative transaktioner, hvilket er i strid grundforordningens artikel 2, stk. 2, (første anbringende). For det andet at salgene til selskabet D ikke fandt sted i normal handel, dels fordi de ikke var repræsentative, dels fordi salgspriserne blev forhøjet med en yderligere margen som følge af nævnte kundes økonomiske situation (andet anbringende).

22 Adspurgt under retsmødet anførte sagsøgeren, at selv om dennes hjemmemarkedssalg oversteg den minimumsmængde, der i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 2, kræves, for at det kan betragtes som repræsentativt, bestrider sagsøgeren fortsat vurderingen af, at dette salg fandt sted i normal handel, idet institutionerne medregnede den yderligere margen som følge af selskabet D's økonomiske situation.

23 I denne forbindelse bemærkes, at gennemgangen af det andet anbringende under synsvinklen vedrørende begrebet salg i normal handel har sammenhæng med hjemmemarkedssalgs repræsentative karakter og medregningen af præmien på 25% ved beregningen af fortjenstmargenen, hvilket udgør kernen i sagsøgerens argumentation, hvorfor der er grund til at behandle dette anbringende først.

24 Med hensyn til dette anbringendes første led bemærkes, at spørgsmålet, om hjemmemarkedssalg er repræsentative i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 2, der fastsætter et kvantitativt kriterium, i princippet adskiller sig fra spørgsmålet, om sådanne salg har fundet sted i normal handel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 6, som fastsætter et kvalitativt kriterium vedrørende selve arten af de pågældende salg (jf. i denne retning Domstolens dom af 13.2.1992, sag C-105/90, Goldstar mod Rådet, Sml. I, s. 677, præmis 13). Ikke desto mindre udgør hjemmemarkedssalgets mængde en faktor, som kan påvirke

prisdannelsen på en sådan måde, at der kan være en interaktion mellem disse to kriterier, f.eks. når hjemmemarkedet er så begrænset, at priserne ikke er et resultat af forholdet mellem udbud og efterspørgsel (jf. i denne retning dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 15-18).

25 Denne mulige interaktion betyder imidlertid ikke, at hjemmemarkedssalg i tilfælde, hvor den minimumsmængde på 5%, der kræves for, at de kan betragtes som repræsentative, ikke er opnået, ikke kan anses for at have fundet sted i normal handel. Det kan nemlig ikke i almindelighed udelukkes, at hjemmemarkedssalg, uanset en ringe salgsmængde, har fundet sted i normal handel, hvis de alligevel afspejler en normal adfærd fra de involverede aktørers side. Under disse omstændigheder skal medregningen af præmien på 25% ved beregningen af fortjenstmargenen behandles først, og derpå behandles det andet anbringendes andet led, som er gengivet ovenfor i præmis 20.

26 I denne forbindelse bemærkes, at ifølge definitionen af begrebet dumping i grundforordningens artikel 1, stk. 2, skal eksportprisen sammenlignes med den pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet, hvilket er gentaget i samme forordnings artikel 2, stk. 1, første afsnit, og artikel 2, stk. 6, og afspejler femte betragtning til forordningen, hvorefter beregningen af den normale værdi under alle omstændigheder bør foretages på grundlag af et repræsentativt salg i normal handel.

27 Når den normale værdi ikke kan fastsættes på grundlag af grundforordningens artikel 2, stk. 1, men fastsættes i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 3 og 6, har beregningen i øvrigt til formål at fastslå en normal værdi, som er den, der ligger nærmest salgsprisen for et produkt, således som den ville være, dersom det pågældende produkt blev solgt i oprindelses- eller eksportlandet i normal handel (jf. Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-178/87, Minolta Camera mod Rådet, Sml. I, s. 1577, præmis 17).

28 Heraf følger, at formålet med fastsættelsen af den normale værdi er at gøre det muligt for institutionerne at vurdere, om der fandt dumping sted i undersøgelsesperioden, og det i kraft af regler med et objektivt anvendelsesområde med forbehold af udfaldet af denne undersøgelse. Begrebet normal handel har dermed til formål i forbindelse med beregningen af den normale værdi at udelukke de situationer, hvor hjemmemarkedssalg ikke fandt sted på sådanne vilkår, navnlig når en vare er solgt til en pris, der ligger under produktionsomkostningerne, eller når der finder transaktioner sted mellem parter, der er forretningsmæssigt forbundet, eller mellem hvem der består en kompensationsaftale (dommen i sagen Goldstar mod Rådet, præmis 13). Som det fremgår af grundforordningens artikel 2, stk. 1, tredje afsnit, og artikel 2, stk. 4, og som Rådet har fremhævet i svarskriftets punkt 57, udgør disse omstændigheder eksempler på salg, der kan anses for ikke at have fundet sted i normal handel.

29 I denne sammenhæng har begrebet salg i normal handel et objektivt anvendelsesområde og kan påberåbes ikke blot af institutionerne med henblik på at neutralisere virkningen af en praksis, der kan dække over dumping eller omfanget heraf (kompensationsaftaler om kunstigt lave salgspriser, hjemmemarkedssalg til priser, der ligger under produktionsomkostningerne, i lange perioder), men også af berørte aktører i tilfælde, hvor der foreligger omstændigheder, som har indflydelse på, om de omhandlede transaktioner har karakter af at være normale (jf. f.eks. Domstolens dom af 9.1.2003, sag C-76/00 P, Petrotub og Republica, Sml. I, s. 79, præmis 65-68 og 84-86).

30 Følgelig skal institutionerne i forbindelse med beregningen af den normale værdi udelukke salg, som ikke fandt sted i normal handel, uanset om salgsprisen var højere eller lavere end den pris, som er konstateret i normal handel, uanset grunden til at transaktionen ikke fandt sted i normal handel, og uanset hvilken betydning denne udelukkelse måtte have for konklusionen om, hvorvidt eller i hvilket omfang der foreligger dumping. Således som det er fastslået af Verdenshandelsorganisationens (WTO) appelinstans i relation til artikel 2, stk. 1, i aftalen fra 1994 om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) (EFT L 336, s. 103), der fremgår af bilag 1A til overenskomsten om oprettelse af verdenshandelsorganisationen (WTO) (EFT 1994 L 336, s. 3), bevirker hensyntagen til salg, som har fundet sted uden for normal handel, og det uanset, om

det var til lave eller høje priser, at det, der er defineret som en »normal« værdi, fordrejes (WTO-appelinstansens rapport af 24.7.2001 i sagen »United States – Anti-Dumping Measures on Certain Hot-Rolled Steel Products from Japan«, punkt 144 og 145).

31 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren i sit svar på antidumpingspørgeskemaet den 9. april 2010 anført, at de finansielle forbindelser til selskabet D, sagsøgerens eneste kunde på hjemmemarkedet, blev forringet på grund af betalingsforsinkelser, som var årsagen til anvendelsen af en risikopræmie, der forhøjede salgsprisen på zeolit A. Yderligere oplysninger herom fremkom i forbindelse med, at sagsøgeren fremsatte sine bemærkninger ved skrivelse af 1. december 2010 (jf. præmis 7 ovenfor), idet der var vedlagt bl.a. en kontrakt indgået den 29. maj 2009 mellem sagsøgeren og selskabet D, hvori den omhandlede præmie blev fastsat til 25%.

32 Over for disse argumenter anførte Kommissionen i skrivelse af 16. marts 2011 (jf. præmis 8 ovenfor), at da selskabet D var sagsøgerens eneste kunde på hjemmemarkedet, kunne det ikke kontrolleres, om de salgspriser, som var blevet anvendt i forhold til dette selskab, faktisk omfattede en risikopræmie på 25%. Således vurderede Kommissionen, at sagsøgerens påstande måtte afvises, uden at der var grund til at undersøge, om de omhandlede omstændigheder kunne give anledning til ikke at anse de dermed forbundne salg for at have fundet sted i normal handel. Ifølge 20. betragtning til den anfægtede forordning »fastslog undersøgelsen, at de data og den dokumentation, der blev leveret af Birac, udgjorde et pålideligt grundlag for bestemmelse af den normale værdi«, hvorfor sagsøgerens argument om, at hjemmemarkedssalgene ikke burde anses for at have fundet sted i normal handel, blev afvist.

33 Hertil bemærkes for det første i modsætning til, hvad Kommissionen anførte i sin skrivelse af 16. marts 2011, at fraværet af hjemmemarkedssalg til andre kunder end selskabet D ikke umuliggør en dermed forbundet kontrol. Først og fremmest havde sagsøgeren nemlig allerede afgivet oplysninger om anvendelsen af en risikopræmie i sit svar på antidumpingspørgeskemaet, dvs. før kontrolbesøget. Endvidere fremgår den omhandlede præmie klart af artikel 6 i den kontrakt, som sagsøgeren har fremlagt for Kommissionen (jf. præmis 31 ovenfor), og beregningen af en fortjenstmargen på 58,89% set i forhold til produktionsomkostningerne og 37,06% set i forhold til omsætningen udgør desuden pålidelige indicier for, at denne præmie faktisk fandt anvendelse. Herudover fremgår det af bilag 3.2 og 3.3 til sagsøgerens skrivelse af 1. december 2010, at selskabet D havde afviklet sin gæld forsinket i hvert fald siden 2008, og denne tendens fortsatte i 2009, hvilket fremgår af den tabel, der indgår i bilag 2 til samme skrivelse. Endelig accepterede og anvendte Kommissionen i sin skrivelse af 16. marts 2011 argumentet om, at præmien på 25% faktisk faktureredes, i forbindelse med sit svar på et andet af sagsøgerens argumenter vedrørende spørgsmålet, om de kompensationsaftaler, der var indgået med selskabet D, havde en indvirkning på, hvorvidt de omhandlede salg havde normal karakter.

34 For det andet bemærkes, at Kommissionen ved at hævde, at sagsøgeren ikke havde rejst tvivl om de omhandlede salgs normale karakter, har underkendt den omstændighed, at sagsøgeren i sit svar på antidumpingspørgeskemaet angav, at de priser, der faktureredes til selskabet D, blev forhøjet med en risikopræmie, og at sagsøgeren uddybede dette argument på s. 7-9 i sin skrivelse af 1. december 2010.

35 For det tredje bemærkes, at Rådet i duplikkens punkt 30 har anført, at Kommissionen ikke havde iværksat en kontrol af disse forhold, da den afviste sagsøgerens påstande, eftersom omstændighederne ikke bevirkede, at de omhandlede salg var »unormale«. Hvis 20. betragtning til den anfægtede forordning skal forstås således (jf. præmis 32 ovenfor), giver det anledning til følgende bemærkninger.

36 En risikopræmie som den omhandlede udgør i virkeligheden en modydelse for den risiko, som leverandøren løber ved at sælge varer til en bestemt kunde og indrømme denne en betalingsfrist. Denne præmie repræsenterer dermed ikke en del af den solgte vares værdi og har heller ikke nogen sammenhæng med varens egenskaber, idet præmiens eksistens og størrelse skyldes kundens identitet og leverandørens vurdering af kundens økonomiske kapacitet. Følgelig bevirker hensyntagen til en sådan præmie i forbindelse med fastsættelsen af den normale værdi, at der indgår en faktor i

beregningen, som ikke kan bidrage til fastsættelsen af den pris, som varen sælges til i oprindelseslandet (jf. præmis 27 ovenfor), men som udelukkende vedrører den finansielle kapacitet hos en bestemt køber på hjemmemarkedet.

37 Det af Rådet anførte i svarskriftets punkt 58, hvorefter en risiko forbundet med kundens finansielle soliditet kan håndteres ved hjælp af erstatning, remburser eller forskud, men ikke ved hjælp af en risikopræmie, der forhøjer salgsprisen, forklarer ikke, hvorfor sælgeren ikke skal have mulighed for at vælge at anvende en sådan præmie, og forklarer følgelig heller ikke, hvorfor forekomsten af en sådan risiko ikke begrunder forhøjelse af salgsprisen med en præmie med henblik på at kompensere for såvel denne risiko som leverandørens eventuelle omkostninger i tilfælde, hvor han ender med at være nødt til at retsforfølge sin kunde.

38 Under omstændighederne i den foreliggende sag bevirker medregning af en risikopræmie som omhandlet ved beregningen af en fortjenstmargen med henblik på fastsættelsen af den normale værdi, at der tages hensyn til en faktor, som ikke afspejler en del af den solgte vares værdi, og som således kunstigt forhøjer resultatet af beregningen af den normale værdi på en sådan måde, at dette resultat ikke længere er et så pålideligt udtryk som muligt – med forbehold for en senere anvendelse af en egnet justering i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra k) – for varens salgspris, som denne ville være ved salg af den pågældende vare i dens oprindelsesland i normal handel (jf. præmis 27-30 ovenfor).

39 Det tilføjes, at de argumenter, som Rådet og Kommissioen fremførte under retsmødet, hvorefter årsagerne til, at en producent iværksætter dumping, ikke har relevans for fastsættelsen af en antidumpingtold, ikke kan tiltrædes i det foreliggende tilfælde. I denne forbindelse bemærkes, at årsagerne til, at en eksportør har kunnet forledes til at udøve dumping, ganske rigtigt er uden betydning for de beregninger, der skal fortages som følge heraf, men en konstatering af, at der foreligger dumping – den første fase i vurderingen af spørgsmålet, om der skal indføres en antidumpingtold – hviler udelukkende på en objektiv sammenligning mellem den normale værdi og eksportpriserne (Rettens dom af 24.10.2006, sag T-274/02, Ritek og Prodisc Technology mod Rådet, Sml. II, s. 4305, præmis 59). I det foreliggende tilfælde påvirker den mangel, som består i medregning af risikopræmien, og som sagsøgeren har påberåbt sig, gyldigheden af den foretagne beregning af den normale værdi med henblik på vurderingen af, om der forelå dumping, og vedrører således tidspunktet før det konkluderes, at der forelå dumping, hvorfor manglen påvirker gyldigheden af selve denne konklusion.

40 Tilsvarende kan Rådet ikke støtte sine argumenter på retspraksis vedrørende hjemmemarkedssalg til priser, som hævdes at være blevet forhøjet på grund af en beskyttelse, som fabrikanten af varen nød i kraft af et patent (Domstolens dom af 3.5.2001, forenede sager C-76/98 P og C-77/98 P, Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3223, og Rettens dom af 18.12.1997, forenede sager T-159/94 og T-160/94, Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet, Sml. II, s. 2461). Som anført af Retten og Domstolen, havde sagsøgerne i de nævnte sager hverken gjort gældende, at forekomsten af nævnte patent ikke afspejlede den reelle situation på markedet i det berørte tredjeland, eller at de salg, der var taget i betragtning, ikke havde fundet sted i normal handel (dommen i sagen Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet og Kommissionen, præmis 41, og i sagen Ajinomoto og NutraSweet mod Rådet, præmis 127-129). Det skal i denne forbindelse tilføjes, at Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1), som den nævnte retspraksis vedrører, på dette punkt var baseret på et andet synspunkt end grundforordningen, idet den ikke fastsatte mulighed for at justere den normale værdi i tilfælde, hvor kunder konsekvent betaler andre priser på hjemmemarkedet på grund af bestemte faktorer, som er særegne for dette marked, og som påvirker sammenligneligheden af priser, hvilket der derimod er fastsat mulighed for i grundforordningens artikel 2, stk. 10, litra k).

41 Henset til de foregående betragtninger og uden, at der er grund til at tage stilling til spørgsmålet om retmæssigheden af at anvende grundforordningens artikel 2, stk. 6, første punktum, i lyset af klagepunkterne inden for rammerne af det første anbringende, gives sagsøgeren medhold, og grundforordningen annulleres i det omfang, den vedrører sagsøgeren.

Sagens omkostninger

42 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom. I henhold til nævnte reglements artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer Kommissionen sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 464/2011 af 11. maj 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af zeolit A i pulverform med oprindelse i Bosnien-Hercegovina annulleres, for så vidt som den vedrører Alumina d.o.o.

2) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Alumina.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Forwood Dehousse Schwarcz

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. april 2013.

Underskrifter